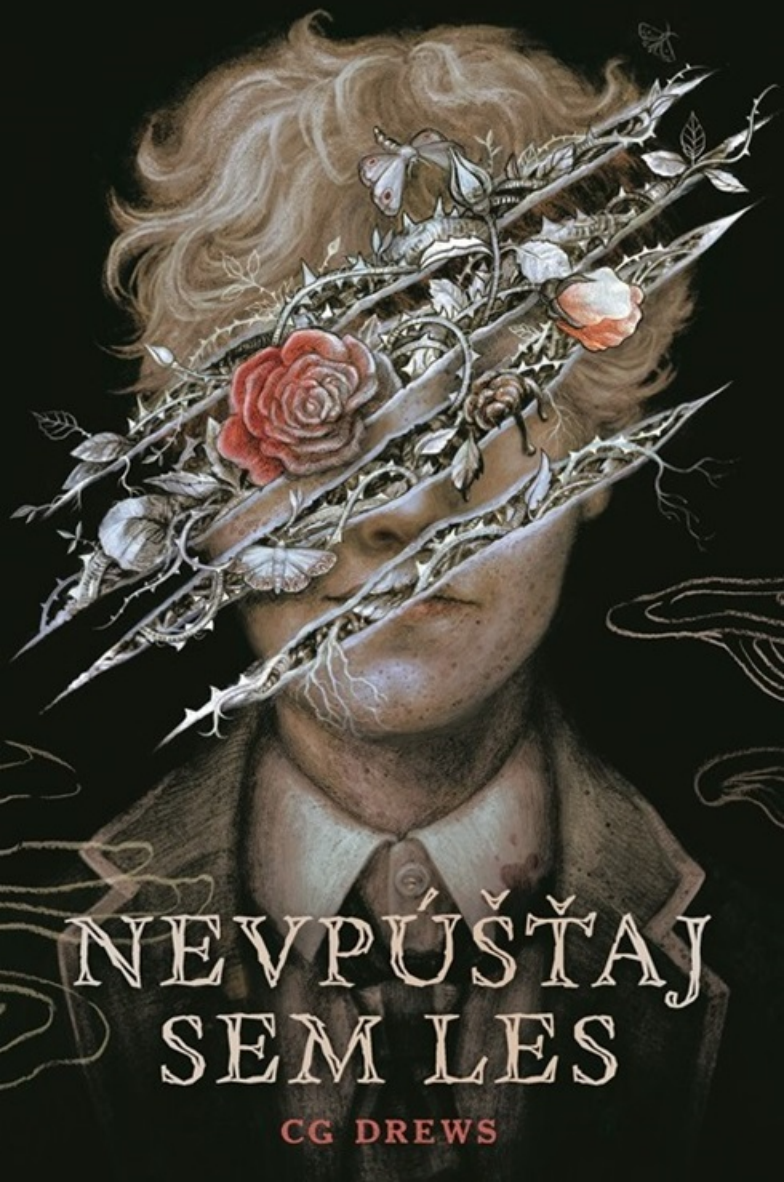

KNIHA NOMINOVANÁ V KATEGÓRII NAJLEPŠIA YA FANTASY 2024,
GOODREADS CHOICE AWARDS

NEVPÚŠŤAJ SEM LES

CG DREWS

NEVPÚŠŤAJ
SEM LES

C. G. DREWS

NEVPÚŠŤAJ
SEM LES

slovar

DON'T LET THE FOREST IN

Copyright © 2024 by CG Drews

Published by arrangement with Feiweil & Friends,
an imprint of Macmillan Publishing Group, LLC.

All rights reserved.

Translation © Diana Ghaniová 2025

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2025

ISBN 978-80-556-7277-9

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat'
ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými,
alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve
prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému
a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu *C. G. Drews: Don't Let the Forest In*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Feiweil and Friends Book,
An imprint of Macmillan Publishing Group, LLC, New York 2024,
preložila Diana Ghaniová.

Zodpovedná redaktorka Martina Urbanová

Editorka Dana Brežňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,

Bojnická 10, 831 04 Bratislava, v roku 2025.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

BN: 149104/01

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporučením pre konečných predajcov.

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

pobox@slovart.sk

nj

Venujem príšerám v tvojej hlave

5

A
5r

C

JEDEN

V deň, keď si vyrezal vlastné srdce, to nebolelo.

Andrew o tom neskôr napísal ostrým perom jemným rukopisom. Príbeh o chlapcovi, ktorý si pritisol nôž na hrud' a rozrezal svoje telo, odhalil rebrá pripomínajúce korene obrastené machom, pod ktorými bilo jeho doráňané, zúbožené srdce. Nikto by také nechcel. A predsa si ho vytrhol a daroval ho.

Túžba a prázdnota mu boli známe. Príjemná bolesť.

Andrew bol vždy prázdny chlapec.

Vyrozprávať príbeh bolo jednoduchšie ako vyjadrovať city, a tak v posledný školský deň pred letnými prázdninami vytrhol stránku zo zápisníka a strčil ju Thomasovi do zadného vrecka. Potom sa skryl v otcovom aute, Thomasa zhltol autobus a tým sa to skončilo. Nestretnú sa, až kým sa brány Wickwoodskej akadémie opäť neotvorí.

Nezáležalo na tom, či Thomas z príbehu vyrozumie, že odteraz patrí Andrewovo srdce iba jemu. Vzrušenie z priznania bolo hrôzostrašné a nádherné – a mohol ho odvolať. Pre istotu.

Existovali slová, ktoré dokonale vystihovali takých, ako bol Andrew Perrault. Možno *zúfalý*. Alebo *trápny*. *Zbabelec* bolelo, no neklamalo.

Andrew bol zrejme jediný človek, ktorý sa netešil na leto ani na prázdniny. V škole sa cítil lepšie, istejšie a skutočnejšie. Vo Wickwoode býval od dvanástich rokov a tie brečtanom obrastené múry, staré kamenné sídla, dokonca aj ružové záhrady a lesy, ktoré obklopovali areál školy, mu pripadali ako domov. Nechal tam všetko – knihy, spomienky, školské veci. Nechal tam aj Thomasa Ryea.

Andrew bol nenásytný. Keď mu ho vzali, hladoval.

Leto sa však skončilo a ten pocit jednoty sa ešte nestihol vrátiť, keď ho otec viezol naspäť do Wickwoodu. Myslel len na to, že pred sebou majú posledný rok. Už teraz ho zaplavoval dusivý strach.

Andrew si pritisol líce na chladné okenné sklo, kým sa BMW vlieklo po kľukatých cestách. Cestu lemoval les taký hustý, až mal pocit, akoby sa kĺzal tmavým, sivastozeleným tunelom. Z mesta to malo trvať hodinu, ale otec šoféroval slimačím tempom. Zvyčajne jazdil sebavedomo rýchlo a pritom prijímal hovory a diktoval e-maily. Volant držal zľahka a jeho zlaté hodinky cinkali o zladené manžetové gombíky.

Dnes sedel Andrewov otec strnulo a zatínal zuby. V jednom kuse pozeral na Andrewa v spätnom zrkadle a Andrew sa tváril, že si to nevšimol. Do jedného ucha si strčil slúchadlo, aby nevnímal to ticho. Na kolenách mu ležal otvorený zápisník s dvomi riadkami nového príbehu.

Práve toto Andrew robieval – rozprával príbehy. Také s temnými, trpkými zákutiami a kúzlami ukrytými v trní. O príšerách s úzkymi zubami ostrými ako britva. Písal rozprávky, ale kruté.

Thomas ich miloval.

Kde bolo, tam bolo, žil raz jeden princ, ktorý nosil korunu z jarabiny, aby ho ochránila pred nešťastím, ale sladká vrbová víla ho požiadala, aby si ju výmenou za bozk zložil. Hneď potom mu vypichla oči.

Také sú najlepšie, komentoval Thomas. Vzbudzujú vo mne chuť kresliť. Znamenajú niečo?

Andrew pokrčil plecami, pri tej pochvale sa mu však rozpálila pokožka. *Majú len ublížiť.*

Ako keď sa porežeš o papier – trocha to zaštípe, ale neznamená to nič viac než *som nažive, som nažive, som nažive.*

Thomas ako jediný tým príbehom rozumel. Andrewov otec nie. Dokonca ani Dove, čo mu pripadalo ako zrada, keďže boli dvojčatá.

S prekríženými rukami strnulo sedela na sedadle spojovadca. S otcom viedla mrazivý súboj o to, kto vydrží dlhšie mlčať. Andrew netušil, čo je dôvodom, ale ani na seba nepozreli.

Andrew a Dove vyzerali ako dvojčatá. Obaja mali svetlú plet, zlatisté medové vlasy, hnedé oči a bol medzi nimi len malý výškový rozdiel. Dove však bola ako jagavá ľadová socha, krásna, nebezpečná a nemenná, zatiaľ čo Andrew bol skôr ako zbierka vyschnutých listov, krehký a napoly rozdrobený. Dove bola tá, čo na seba strhávala pozornosť, a Andrew zase ten, na ktorého sa zabúdalo.

Oblečená bola vo wickwoodskej uniforme pozostávajúcej z bielej košele s golierom a kravatou, tmavozeleného saka a tartanovej sukne. Všetky gombíky si starostlivo pozapínala a netrčal jej ani jediný pramienok vlasov. Z Dove vyžarovala elegancia osoby, ktorá ráta s tým, že bude stáť

pred plnou sálou ako najlepšia študentka a prednášať rozlúčkový prejav, pričom ju blesky fotoaparátov zvečnia ako stelesnenie dokonalosti. Maturitný ročník zvládne ľavou zadnou. Bude v pohode. Andrew predpokladal, že jeho tento rok dokope v tmavej uličke a nechá zomrieť.

Už teraz mu zvieralo žalúdok, ale povedal si, že sa upokojí po príchode. Bude ho čakať Thomas s pehavými lícami a otráveným výrazom, večne nahnevaný na všetkých okrem perraultovských dvojčiat.

Patril k nim a oni k nemu. Bolo to tak, odkedy sa spoznali.

Pneumatiky auta prešli z hladkej cesty na výzgjajúci štrk a Andrew sa pritisol ešte bližšie k oknu. Srdce mu bilo čoraz rýchlejšie. Objavil sa pred nimi Wickwood, ktorý akoby vyrastal z lesov a trnia v odľahlej časti Virgínie. Autá a autobusy obsadili kruhovú prízjzdovú cestu a študenti zaplavili mramorové schody spolu s kuframi a nepokojnými rodičmi.

Kým sa ich auto plazilo vpred a hľadalo parkovacie miesto, Andrew vyzeral Thomasa. Nič.

Pozrel na mobil. Srdce mu slabo zovrelo pri pohľade na jazvy na koži, od prstov až po zápästie, tenké ako pavučiny. Už ho neboleli. Sotva sa pamätal, odkiaľ ich má.

Skontroloval, či mu neprišla správa, ale vedel, že žiadnu nemá čakať, lebo Thomasovi sa týždeň po začiatku letných prázdnin pokazil mobil.

Andrew otvoril ich poslednú konverzáciu a zahryzol si do pery.

Mobilje v pdstate na kašu sorry za chyby vidímesa v škole

Andrewovi trvalo veľmi dlho, kým vymyslel odpoveď, ktorá neznela spanikárene. Celé leto. Bez správ. Thomas by mu mohol poslať mail, lenže to nikdy nerobieval.

Andrew mu napísal: *Ako sa ti pokazil tentoraz??*

Tommoj oco. Tresol ma nim do hlaavy a pťom ho hdil o stenu. Vybija saa neda sa nabit. Klud.

Ako mal byť Andrew pokojný, dočerta? Nebolo to prvý raz, čo Thomas len tak mimochodom spomenul, že sa stalo niečo podobné. Samotné násilie šokovalo zjavne iba Andrewa, ktorý stále myslel na to, ako to muselo bolieť. Alebo čo by sa stalo, keby otec Thomasovi spôsobil otras mozgu. Alebo na dlhé týždne, počas ktorých sa chlapcovi s podrezaným jazykom, ktorý nikdy nevie, kedy prestať, mohli stať aj horšie veci.

V tom sa Thomas podobal Dove. Skôr by obmäkčil kameň.

Andrewov otec zastal za autobusom, ale nevypol motor. Do okna narážala spleť stoviek hlasov. Andrew zaváhal s prstami na kľučke. Nech vládla vonku akokoľvek intenzívna atmosféra, určite bola lepšia ako dusivé napätie v aute.

„Andrew.“ Otec skúmal svoje ruky, akoby boli privarené k volant. „Sú aj iné školy.“

Andrew otvoril dvere.

„Andrew.“

Ten povzdych znel podráždene, ale aj unavene, a práve to prinútilo Andrewa klesnúť naspäť na sedadlo a nechať dvere, nech sa zabuchnú. Už predtým viedli útržkovité obmeny tohto rozhovoru a neznášal ich. Minulý rok bol... Na tom nezáležalo. Už sa skončil.

Andrew nechcel ísť do inej školy. Celý jeho život bol tu.

Znova pozrel von oknom a hľadal Thomasa.

„Okej, tak počúvaj,“ svaly na otcovej čeľusti sa opäť napli, „ak to bude na teba príliš, zavolaj mi a ja prídem. Môžeme ťa presunúť niekam inam, kamkoľvek budeš chcieť. A porozprávaj sa so školskou poradkyňou, ak... Skrátka sa s ňou porozprávaj.“

Andrew si overil, či Dove šťve, že ju otec vynechal z rozhovoru, ale zjavne sa vytratila, kým nedával pozor. Skvelé. Dnes sa nikto s nikým nezmieri.

„Pôjdeš dovnútra?“ opýtal sa Andrew.

Otcov hlas bol napätý. „Musím stihnúť let.“

Andrew sa neopýtal kam a otec mu to neprezradil. Bol medzinárodným investorom do pozemkov a developerom, majiteľom siete hotelov a reštaurácií, a mal dostatočný šarm, aby presvedčil kohokoľvek na čokoľvek. Predávať, kupovať, investovať. *To bude tým austrálskym prízvukom, zhodnotila Dove a dodala: Vieš, Andrew, v Amerike sme ešte stále novinka. Zvýrazni svoj prízvuk a do konca strednej školy budeš mať ktoréhoľvek dievča.*

Andrew sa rozhodol, že po zvyšok života bude hovoriť čo najmenej.

Neviditeľnosť je najlepšia. Oveľa radšej bude menej hovoriť a skrývať svoje najcitlivejšie časti, aby mohol zapadnúť do tieňa bohatých deciek zo súkromnej školy so znudenými výrazmi a mačacími pazúrmí. Lovili pre zábavu a svojej koristi dali pokoj, až keď vedela, že má zostať ležať. A on chápal pravidlá.

„Len nechoď do lesa,“ prízvukoval mu otec. „Andrew? Aspoň to mi sľúb.“

„Okej,“ súhlasil Andrew, ale rozhodne to nemyslel vážne, lebo les mal Thomas najradšej.

Keď chcel tentoraz Andrew vystúpiť, otec ho nezastavil.

Andrew položil kufor na chodník a vyložil si naň ruksak. Dove ho nepočkala. To zaboľelo. Vopchal zápisník do kufra a bojoval so zipsom, zatiaľ čo sa otcovo auto vzdďaľovalo.

Potom zostal sám so spotenými rukami a žalúdkom stiahnutým od úzkosti. V tej chvíli ho už mal Thomas uvidieť a vrhnúť sa naňho. Zvyčajne sa všetci traja stretli na schodoch a náhlivo si vymieňali novinky. Thomas vždy objal Andrewa okolo pliec a ťahoval si z Dove, že už začala plánovať ich tohtoročné mimoškolské aktivity.

Priatelia, najlepšie spolu. Boli si navzájom všetkým, čo potrebovali, a to im stačilo. Bolo to tak, odkedy nastúpili do Wickwoodu.

Andrew si to niekoľkokrát zopakoval, aby sa o tom uistil.

Ale čo ak Thomas neprišiel? Čo ak vzhľadom na známky nedostal miesto alebo ho rodičia odhlásili z Wickwoodu, alebo ho zavraždili...

Na schodoch sa strhla mela a Andrew sa obrátil. Všetko bolo z kameňa lemovaného udržiavanými trávnikmi a neskoro kvitnúcimi letnými ružami, zo všetkého vyžarovala atmosféra pohodlnej tradície. Až na to, že namiesto prívětivých učencov sa vo Wickwoode vyskytovali zlomyseľné supy pripravené ohlodať kosti slabších. Na schodoch sa stretla svorka maturantov a ich buchňatý do chrbta a veselé pozdravy prehlušovali všetkých ostatných. Andrewovu pozornosť však upútal úder ruky do knihy, šuchot stránok a zlomyseľný výkrik.

Stál tam Thomas so zovretými päťami a jednou rukou stískal zábradlie, akoby chcel vybehnúť po schodoch. Jeho skicár vyzeral ako vták zostrelený z neba. Jednotlivé stránky mu poletovali okolo nôh.

Supy budú tvrdiť, že to bola nehoda. A uveria im, lebo patrili medzi najlepších študentov na Wickwoode. Z dobrých a bohatých rodín, s bielymi zubami a dokonalými vlasmi. Ich priezviská symbolizovali majetok a lesk a spájali sa s politikmi, právnikmi a generálnymi riaditeľmi.

Zatiaľ čo Thomas nespĺňal ani jedno z týchto kritérií a mal dosť rozumu, aby nikoho z nich neudrel a nedal sa vylúčiť pred prvou hodinou.

Andrew si priložil dlane k ústam. „THOMAS.“

Desiatky hláv sa otočili.

Záležalo len na jednej.

Thomas sa celým telom naklonil za zvukom, akoby aj v tej tlačnici vždy začul svoje meno, ak vyšlo z Andrewových úst. Vrhol posledný zúrivy pohľad na supy, predral sa davom a zadýchane dorazil k Andrewovi.

Tá prvá chvíľa bola taká dlhá, že Andrewa znova zachvátila úzkosť, akoby ho do rebier udierali krídla motýľov. Všetko sa pokazilo už tým, že Dove zmizla a Thomas prišiel neskoro. Koniec koncov, priateľstvo trvá večne, až kým sa neskončí. Mesiace odlúčenia mohli niekoho zmeniť. Natiahnuť putá. Popretŕhať ich...

„Všetko v pohode?“ opýtal sa Thomas.

Andrew zaváhal a potom prikývol, lebo toto neznelo ako ich bežný pozdrav. Vzápätí sa však naňho Thomas vrhol a to, ako ho objal okolo pliec, hovorilo za všetko.

Trvalo to len okamih. Potom sa Thomas odtiahol a štu-
chol Andrewa do ramena. Jeho úsmev žiaril ako hviezda.
„Si nejaký chudý. Čo si v lete nejedol?“

„Nehovoria to staré mamy?“ Andrew dovolil, aby mu
na perách pohrával krivý úsmev, ktorý nezmizol, ani keď
doňho Thomas strčil.

„Hovoria to tí, čo majú od hladu vidiny. Zomieram od
hladu.“ Schmatol Andrewov ruksak a prehodil si ho cez
plece. „Nemôžem uveriť, že nám prvý deň po návrate ne-
dajú raňajky. Pod', odnesieme tvoje veci, skôr ako sa začne
zhromaždenie. Aké bolo leto? Peklo?“

„Ako vždy. Ako bolo...“ Andrew zaváhal a obozretne
si Thomasa premeral, aby sa uistil, že je celý.

Aby si bol istý, že je skutočný.

Vyzeral rovnako ako predtým. Mal gaštanové vlasy,
ostré črty a tvár, na ktorú akoby mu niekto vysypal plný
pohár pieh. Bol prinajmenšom o hlavu nižší než väčšina
chalanov v jeho veku a jeho uniforma vyzerala, akoby sa
práve s niekým pobil – pokrčená biela košela mu trčala z no-
havíc a kravata mu visela na krku ako lano. Žiadne sako,
žiadna vesta. Prsty mal zafarbené atramentom a pod bra-
dou flaky od farby...

Nie, žiadna farba, ale chrasta. Andrew odolal nutkaniu
načiahnuť sa a prikryť mu ju palcom.

„Po prvé,“ predniesol Thomas, „najradšej by som dal Bry-
ceovi Kaneovi a jeho bande po papuli, ale to nie je nič nové.“

„Bol ten skicár...“

„Nebolo v ňom ktoviečo. Kašli na to.“ Thomas zdvihol
zo zeme jednu stránku a strčil si ju do vrecka. „Potrebujes

niečo? Chceš, aby som... Čo ja viem. Skrátka..." Postrapatil si vlasy a naklonil hlavu k Andrewovi.

Nemal by sa správať takto. Ani sa nespýtal, čo je s Dove a prečo prišli neskoro. Dokonca ani nespustil poriadnu tirádu o Bryceovi Kaneovi a jeho supoch, Thomasových osobných nepriateľoch, ktorých vytáčal rovnako intenzívne, ako ho oni šikanovali. Namiesto toho pôsobil nervózne, akoby vypil priveľa kávy a nedokázal celkom udržať očný kontakt.

„Som v pohode,“ nástojil Andrew, ale nedodal: *Prečo by som nebol?*

„Po všetkom, čo sa stalo minulý rok..." Thomas sa mykol a potom sa trochu otriasol.

„A čo ty?“ chcel vedieť Andrew. „Ty si prežil? Ale tvoj mobil... Hm, tvoji rodičia..."

Thomas stuhol a celý sa schúlil sám do seba. Chvíľu sa pohrával s rukávom, nato si vopchal ruky do vreciek. „Nechcem sa o nich baviť,“ zamrmlal a prudko sa rozbehol do davu.

O rodičoch nezvykol hovoriť, ale nikdy nereagoval až takto.

Andrew zdvihol kufor a nasledoval ho. Musel veriť, že všetko bude ako predtým, ale naozaj ho hlboko znepokojovalo, ako sa Thomas obrní, vždy keď sa spomenie jeho rodina. Nikto sa študentov Wickwoodu s absurdne vysokým školným a vysokými nárokmi na výsledky v testoch nepýtal, akí ľudia sú ich rodičia.

Dobehol Thomasa a spolu vyšli po schodoch. Dva schody naraz. Na vrchole sa o seba ošuchli hánkami.

Andrew inštinktívne sklopil zrak. Nebol si istý, či šlo o náhodu. Vtedy uvidel Thomasov rukáv – ten, ktorý sa pred chvíľou snažil skryť.

Mohla by to byť farba. Thomas bol stelesnením chronickej neupravenosti s nezastrčenými košelami, s flakmi, so strapatými vlasmi a s frkancami od umeleckých diel na manžetách.

Táto škvrna však vyzerala ako od červeného vína. Rozmazaná, akoby ju niekto drhol papierovou utierkou.

Thomas sa odvrátil a škvrna zmizla. Začal hovoriť o rekonštrukcii internátu, ale jeho tón bol príliš ľahkovážny a silený. Andrewovi neuniklo, ako sa mu triasli prsty, keď sa znova začal pohrávať s rukávom.

Prvou otázkou, ktorá zišla Andrewovi na um, bola: *Čia je to krv?*

Druhou: Ako má stlmiť horúčosť, čo mu pulzovala v hlave, šírila sa nadol k brade a do celého tela? Ak Thomasovi niekto ublížil...

Dýchaj. Nech to nikto nezbadá.

Vykročil po Thomasovom boku, ale v hlave mu praskala statická elektrina.

Lebo pravda o jeho priateľstve s Thomasom Ryeom znela takto:

Kde bolo, tam bolo, žil raz jeden chlapec menom Andrew, ktorý si vyrezal srdce a daroval ho svojmu najlepšiemu priateľovi. Thomas celkom určite netuší, že Andrew by preňho urobil čokoľvek. Chránil by ho. Klamal by.

Pokojne by preňho aj zabil.

DVA

Na Andrewa by sa malo zabudnúť, ako to už pri tichých a hanblivých ľuďoch chodí. Keď sa ľudia ako on spriatelili s niekým ako Thomas, nemalo by pre nich zostať žiadne miesto v tom úžase a chaose, čo za sebou zanechával.

Thomas sa však vždy pozrel cez plece, skôr ako zabočil za roh, vždy sa načiahol a potiahol Andrewa za sebou. Pripadalo mu to také samozrejmé ako dýchanie – nutnosť overiť si, že Andrew nezaostal. Andrew sa obával dňa, keď si od toho Thomas odvykne, ale zatiaľ sa to nestalo. Dokonca aj keď si odniesli batožinu do internátnych izieb a zaradili sa do davu študentov, čo prúdili po chodbách Wickwoodskej akadémie, Thomas vždy zastal a počkal, aby sa v tlačnici nerozdelili.

Andrewa opojila úľava. *Nech je to jedna z vecí, čo sa nikdy nezmenia.*

Dove už menila všetko ostatné. Mala by byť s nimi a dohadovať sa s Thomasom o dačom bezvýznamnom, až kým by neutrúsil niečo nečakané, čo by ju rozosmialo.

Sestrina mrazivá vojna sa zjavne vzťahovala aj na Thomasa. Andrew vedel, že tesne pred letnými prázdninami sa hrozne pohádali, ale tentoraz sa rozhodol do toho nemiešať. Zvyčajne to aj tak vyriešili jednoducho – predstierali, že sa nič nestalo. Andrew by nedokázal takto žiť. Ak sa niečo

stalo, hnisalo mu to v hrudi, až to nedokázal zniesť, a potom to niekto musel napraviť zaňho, skôr ako sa v tom zacyklil.

Dove sa možno len zhovára s priateľmi. So spolubývajúcou Lanou Langovou viedli dramatický akademický súboj. Celý deň bojovali o prvé miesto v triede, ale hneď po štvrtej popoludní sa delili o kyslé cukríky a chichotali sa na žartoch, ktoré chápali len ony dve. Medzi dvojicou Dove a Lana a trojicou Dove a Thomas a Andrew nikdy neexistoval prienik. Obiehali okolo odlišných slnôk. Možno preto, lebo Thomas nemal čas na iných ľudí ani o nich nemal záujem a netoleroval ich. A dával to patrične najavo.

Ostatní ľudia existovali len na okraji Thomasovho vnímania, ale perraultovské dvojčatá zatienili celú jeho galaxiu.

Znamenat' pre niekoho tak veľa bol opojný pocit.

Návykový.

No Andrew by to nikdy nepriznal nahlas.

„Musím ti niečo povedať,“ utrúsil Thomas a jeho slová napoly prehlušili hlasy ostatných študentov. „Dnes večer, keď sa vykradneme zo školy a pôjdeme sa pozrieť na hviezdy... Och, budeme ešte chodiť?“ Ustarostene pozrel na Andrewa. „Nemali by sme, však?“

Prečo? Lebo boli v poslednom ročníku? Thomas mal chronické nutkanie bojovať proti všetkým pravidlám na svete a nezvykol sa takto znepokojovať.

„Chcel by som,“ priznal Andrew.

Vrásky na Thomasovom čele zmizli. „Dnes večer ti všetko vysvetlím, musíš však prisahať, že mi budeš veriť.“

„No, to je záhadné...“ začal Andrew, ale Thomas mu zaťal prsty do rukáva tak silno, že zabudol, čo hovorí.

Thomas sa obzrel cez Andrewovo plece a vytreštil oči od obáv. Nikdy predtým ho nič nevystrašilo. Zmätený Andrew sa obrátil, ale videl len wickwoodske uniformy a rozžiarené tváre.

Potom sa dav študentov rozostúpil a Andrew pochopil.

Riaditeľka Adelaide Grantová stála vo vstupnej hale s prekríženými rukami a kamenným výrazom na tvári. Vyzerala, akoby ju vystrihli z čiernobielej fotografie. Obliekla si strohý nohavicový kostým, jej bielu tvár lemovali ešte belšie vlasy a prenikavé oči videli všetko. Thomas od nej zbieral pokarhania a dočasné vylúčenia ako konfety.

Znamenalo to, že riaditeľka a Thomas sa dobre poznali. Ich pohľady sa stretli a jej tvár sa zachmúrila.

„Nie je ešte priskoro na to, aby si mal problémy?“ opýtal sa Andrew a potom si všimol, s kým sa riaditeľka rozprávala.

Nenútene pri nej stáli policajt a policajtká a obaja sa rozhliadali okolo seba. Chvíľu trvalo, kým si človek zvykol na Wickwood: na ťažké viktoriánske závesy a tmavé koberce, lustre, olejomaľby a pozlátené lišty, pach naftalínových guľôčok a starých kníh, úsilia a nadčasových tradícií. Policajtká v krémovom plášti práve vytasila detektívny odznak. Sledovala riaditeľkin pohľad.

Thomas sa obrátil, potiahol Andrewa za seba a údermi lakťov a zúrivým mračením im prerazil cestu do sály.

„Čo si urobil?“ zasyčal Andrew.

„Nič. Práve som prišiel, rovnako ako ty.“

Potrebovali nájsť tri voľné miesta. Dove k nim určite dobehne pred začiatkom zhromaždenia. Andrew to však nestihol poznamenať a Thomas ho zatlačil do jedného zo